

Prædiken til 3. søndag efter påske 2021:

For nogle måneder siden, da min søn sad midt i at skrive sit speciale fik han en invitation, som rystede ham en del.

Det var en invitation til en begravelse. Begravelsen var for en af hans kammerater fra gymnasiet, som havde taget livet af sig selv. Begravelsen skulle foregå i København.

Nu boede min søn på daværende tidspunkt i Århus og da han havde travlt med eksamen overvejede han i første omgang bare at sende blomster, fordi det ikke var nogen nær ven, og de ikke har haft kontakt i de seneste år. Men besluttede så alligevel at deltage, fordi kammeratens søster fortalte ham, at det betød meget at han kom. Bagefter var han meget glad for at have været med til at sige farvel til sin kammerat.

Han var i øvrigt buddhist og adopteret fra Vietnam, så begravelsen var anderledes end vi er vant til.

Det viste sig, at den afdøde gymnasiekammerat længe havde været deprimeret og isoleret og ikke havde mange nære venner.

I sidste uge blev hans aske spredt ud over en sø.

Set i bakspejlet var det så godt at Simon, min søn, deltog i de to ceremonier for sin kammerat, så han fik sagt farvel til ham.

Men anledningen var tragisk og traumatisk. Det er en tragedie, når et menneske bliver så ulykkeligt at det vælger døden.

Forfærdeligt og tragisk lige når livet som voksent menneske skal til at tage form...

Det er aldrig rart at skulle tage afsked – og når det er uigenkaldeligt er det helt forfærdeligt.

...

Det er præcis den følelse, disciplene har den sidste aften – skærtorsdag aften – hvor de sidder sammen med Jesus og han

fortæller dem at de først ikke vil se ham, for derefter at se ham, og at han går til Faderen.

Hvis jeg forestiller mig deres ansigtsudtryk, så må det være store spørgsmålstegn!

De siger til hinanden:

»Hvad er meningen med det, han siger til os: En kort tid, så ser I mig ikke, og atter en kort tid, så skal I se mig? og: Jeg går til Faderen?«

Og de ord, som Jesus siger til dem, tænker jeg ikke gør forvirringen mindre:

»I spørger hinanden, hvad jeg mente, da jeg sagde: En kort tid, så ser I mig ikke, og atter en kort tid, så skal I se mig? Sandelig, sandelig siger jeg jer: I skal græde og klage, men verden skal glæde sig. I skal sørge, men jeres sorg skal blive til glæde. Når kvinden skal føde, har hun det svært, fordi hendes time er kommet; men når hun har født sit barn, husker hun ikke mere sin trængsel af glæde over, at et menneske er født til verden.

Jesus bruger et smukt billede på smerten:

”I skal sørge, men jeres sorg skal blive til glæde. Når kvinden skal føde, har hun det svært, fordi hendes time er kommet; men når hun har født sit barn, husker hun ikke mere sin trængsel af glæde over, at et menneske er født til verden.”

Det forstår disciplene helt sikkert ikke et muk af...

For Jesus taler om, at han vil dø på korset og opstå 3 dage senere, hvor han vil vise sig for sine venner, disciplene. Derefter farer han til himmels – til sin far på Kristi Himmelfarts dag. Og når det er sket, sender Jesus Helligånden ned til disciplene, for at de ikke skal være alene. Og for at støtte dem i at hjælpe menneskene og fortælle dem om ham.

Til sidst siger Jesus til disciplene:

”I sørger nu, men jeg skal se jer igen, og da skal jeres hjerte glæde sig, og ingen skal tage jeres glæde fra jer”

Jesus taler om sin opstandelse. Og at han kommer til at vise sig for disciplene.

Jesus trøster dem ved at sende Helligånden til jorden, så de ikke skal være efterladt og alene.

...

Apropos at blive efterladt, så læste jeg kronikken i Politiken forleden dag. Den havde overskriften:

”Kirken har ikke monopol på begravelser”

Og undertitlen: ”Omkring hver fjerde dansker er ikke medlem af Folkekirken, og mange tilhører intet trosfællesskab. Vi forsøger at skabe et rum og ritual, så de også kan sige farvel til deres elskede.”

De som har skrevet kronikken er en del af ”Humanistisk Samfund”

I kronikken beskrives en midaldrende kvindes pludselige død og hendes sønners – de er 21 og 23 år gamle – store chok og sorg over at have mistet deres mor.

Der lægges stor vægt på, at repræsentanterne for Humanistisk Samfund prioriterer samtalen og støtten til de efterladte meget højt.

Det pointeres gang på gang at der ikke er noget religiøst ved afskedsceremonien. Den ligner i øvrigt en kirkelig begravelse/bisættelse til forveksling, bortset fra, at det religiøse indhold er væk.

...

Humanistisk Samfund vil ligesom Ateistisk Selskab arbejde på at kristendommen og Folkekirken skal spille en mindre rolle i vores samfund.

Det får mig til at tænke på provsten Johannes Krogh, der i tv-serien Herrens Veje i sin tale til opstillingstale til et bispevalg i København siger:

”Hvis ateisterne opfordrer folk til at melde sig ud af Folkekirken, så lad os opfordre ateisterne til at melde sig ind – i diskussionen om de store spørgsmål her i livet.

Lad os høre deres bud på, hvad de vil sige til et menneske, der ikke kan finde den større mening med tilværelsen.

Hvad vil de sige – der er ingen mening?

Hvad vil de sige til det menneske, der er bange for at dø?

Bare rolig. Det knaser kun første gang ormene bider!

Eller det menneske, der er bange for at leve?

Snup en lykkepille!”

...

Når Humanistisk Selskab holder ikke-religiøse begravelser er den store forskel på dem og de kirkelige begravelser håbet. Håbet om at mødes igen. Håbet om at når vi er døde vil vi opstå.

...

For nogle uger siden talte jeg i min prædiken om Naja Marie Aidt, som mistede sin 25 år gamle søn, fordi han havde taget svampe og var sprunget ud fra et vindue på 4. sal. Da skrev jeg bl.a. at døden opløser og river alt fra hinanden.

I den situation er det vigtigt at man ikke lades alene i mørket. Det er vigtigt at der er nogen at tale med. Nogen som kan give én et håb...Om man så vil tage imod hjælpen – om man føler at man har brug for hjælp i den situation – det er selvfølgelig op til den enkelte at afgøre, men det er vigtigt at den er der...

Jeg er meget taknemmelig over, at Jesus kunne trøste sine disciple og at han ikke bare ville efterlade dem i mørket og håbløsheden,

men at han vendte tilbage til dem. At han opstod for at vi kan opstå ligesom ham.

Amen